

og Forbrugsforeninger med. Det kan jeg ogsaa godt forstaa, at man kan mene; men jeg tror ikke, at det har nogen virkelig praktisk Betydning. Jeg ser ikke rettere, end at det vil være fuldstændig muligt og forholdsvis let at indrette Forbrugsforeninger og Andelsforeninger saaledes, at de ikke give noget Udbytte, som kan beskattes. Vil man derfor fremhæve, at de ogsaa kunne optræde som Konkurrenter til vedkommende Kommunes andre handlende, og at de derfor ogsaa burde bidrage til Kommunens Udgifter, saa kan det være meget sandt — jeg skal ikke her komme ind paa dette Spørgsmaal — men det vil ikke kunne ske gennem denne Lov. Jeg tror ikke, det vil være praktisk at gøre det ved denne Lov; det vil som sagt ikke være vanskeligt at indrette en Forbrugs- og Andelsforenings Regnskab saaledes, at der intet Udbytte kommer. Vil man ramme dem, maa det ske gennem Næringsloven, gennem høje Gebyrer for Næringsbeviser osv. Det er som sagt et Spørgsmaal, som ikke ligger for og ikke vil kunne komme ind under denne Lov. — Efter at have udtalt dette, vil jeg lige over for den ærede Minister tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om Spørgsmaalet, om Tiender og Arveskæftafgifter skulle tages med under den mellemkommunale Betsatning eller ikke. Det er for øvrig allerede sagt af den ærede Ordfører; men jeg vil dog ogsaa for mit Vedkommende gentage det. Det er ikke Tilfældet, som det fra den ærede Ministers Side er blevet gjort gældende, at der ikke fra Kommunens Side kan opstilles nogen Fordring om en Ret her; det kan der meget godt. I det Djeblit, at en Mand ejer en Ejendom i en Kommune, hvor han ikke bor, skal han i Henhold til denne Lov svare Formue- og Værlighedsstat af hele den Indtægt, han har af denne Ejendom. Men hvis han saa sælger den og bevarer $\frac{1}{3}$ af Værdien som Arveskæftafgift, saa mister Kommunen, hvor Ejendommen ligger, ubetinget $\frac{1}{3}$ af sin hidtilværende Skatteindtægt af den Ejendom. Det kan ikke nægtes, at hvad Tiender angaar, er Forholdet noget anderledes. Det er en gammel Stat, som ved Tidens Udvikling delvis er gaaet over i personlig Besiddelse. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa. Hvad endelig angaar de Vedtægter, som dog alle synes at være enige om, at det er nødvendigt at bringe til Bese, saa skal jeg kun sige, at naar den ærede Ordfører undrede sig over, at der nu synes fra Højres Side at blive lagt saa megen Vægt paa en Overligningskommission, paa en ny Domstol, om jeg saa maa kalde

det, til Afgørelse af Skatteklager, saa bør han ikke undre sig saa meget derover. Det er ganske vist, at der blandt Højre findes en Del, som mener, at det vilde være bedst at gaa den Vej at saa fuldstændig lovbundne Regler for Afsettelsen af Vedtægter og altsaa for Skatteansættelse i Kommunerne, og under denne Forudsætning, at man kunde naa dertil, var der jo ingen Grund til ikke at blive staaende ved Amtsrådene som afgørende Instans for de Skatteklager, som saa endda kunde komme frem. Men helt anderledes er Sagen i det Djeblit, vi ikke kunne blive enige om saadanne Vedtægter, og det synes jo, at man ikke kan det. Der har ikke været nogen Stemning af Betydning her i Tinget for at gaa enten den Vej, jeg har foreslaet, eller den Vej, som det ærede Medlem fra Grenaa (W. Dinesen) har foreslaet, eller en lignende. Man har ikke en Gang villet gaa saa vidt som Regeringen at lade Amtsrådene eller Indenrigsministeren bære de egentlig afgørende ved Vedtægternes Afsettelse, men har saa vidt muligt villet lægge det i Sognerådernes Hænder — saa vidt muligt, siger jeg. Men saa vil man lettelig se, at man udsætter de enkelte Skattehædere i en Kommune for Muligheden af endnu større Uretfærdighed end nu, nemlig gennem de interkommunale Regler, som her søges gennemførte. Thi nu har den enkelte Skattehæder, som med Rette eller Urette skulde mene, at han blev staaet i sin Kommune, det Middel at kunne flytte derfra, og det er et Middel, som er blevet anvendt paa mere end et Sted her i Landet og anvendt med Virkning. Det Middel tages ubetinget bort ved denne Lov. Saa er det altsaa meget naturligt, at man fra de enkelte Skattehæderes Standpunkt betragtet siger: Ja vel, vi kunne gaa ind paa hele denne interkommunale Betsatning, endskønt vi ved at blive underkastede den selvfølgelig komme til at betale mere end hidtil, men vi ville i alt Fald til Gengæld have en Autoritet, til hvis ubetingede Retfærdighedsfølelse vi kunne have den nødvendige Tillid, naar vi finde os foranledigede til at indgive Skatteklager. Enten det eller ogsaa fuldstændig lovbundne Regler for Vedtægter. Heri, tror jeg, er tydelig udtalt de Grunde, der tale og maa tale for denne Fordring, og — om jeg maa tillade mig at sige saa — hvis Tydelighed svarer til den Tydelighed, som den meget ærede Ordfører omtalte disse Sager med. Hvad Tilføringen af Hartkornsskatten angaar, ja da skal jeg jo henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt. Jeg tror ikke, at Hartkornet vil saa nogen Betselse af nogen Betydning gennem